

1. DEŇ

Človek sa nemá na zemi plaziť a zakrádať. Má kapacitu vzniesť sa k tomu najvyššiemu.

2. DEŇ

Každá doba si vyžaduje nový druh spirituality, pretože každá doba sa od všetkých ostatných líši; preto neustále prichádzajú poslovia. Posol je len človek, ktorý je prekladateľom večnej pravdy pre svojich súčasníkov.

3. DEŇ

Moderný človek po prvý raz v dejinách nemá poňatie o posvätnosti a žije veľmi svetským životom. Zaujíma sa o peniaze, moc, prestíž a myslí si, že nič viac nie je. Je to nesmierne hlúpa predstava.

Jeho život je obklopený malými, veľmi maličkými vecami. Nemá poňatie o ničom väčšom ako je sám. Poprel Boha, vyhlásil, že Boh je mŕtvy. Odmietol život po smrti, poprel život vo vnútri. Verí len v popieranie stredy. Verí len v povrchnosť; v to, čo je navôkol, ale naďalej popiera stred, a preto môžeme všade okolo pozorovať takú nudu. Je to prirodzené, pretože bez niečoho väčšieho, k čomu by sa človek mohol vzťahovať, sa život stáva nudným a zdĺhavým. Život sa stáva tancom iba vtedy, keď je dobrodružstvom. A dobrodružstvom sa stáva, len ak existuje niečo vyššie, čo možno dosiahnuť, k čomu sa možno dopracovať.

Posvätnosť znamená jednoducho to, že nie sme koniec, že sme len istým úsekom; že sa všetko ešte nestalo, že sa toho ešte veľa udeje. Semienko ešte musí vyklíčiť a výhonok sa ešte len má stať stromom. Tento strom musí vyčkať do jari a explodovať do tisícok kvetov, ktorými uvoľní svoju dušu do vesmíru. Až potom nastane naplnenie. A to, čo je posvätné, nie je vzdialené; musíme sa o to len začať zaujímať. Na začiatku, samozrejme, tápame v tme, ale čoskoro veci začnú spolu ladiť. Čoskoro začneme vnímať záblesky niečoho, čo nás presahuje, našich srdc sa začne dotýkať hudba, akú sme ešte nepočuli, rozhýbe naše bytie, dodá nám novú farbu, novú radosť, nový život.

4. DEŇ

Nie sme cudzinci, outsideri. Sme súčasťou existencie. Toto je náš domov. Nie sme tu náhodou; sme tu, pretože sme tu potrební. Sme tu v prvom rade preto, že existencia chcela, aby sme tu boli. Je to vôľa existencie. Preto nikto nemusí mať pocit odcudzenia. To je jeden z najzákladnejších problémov, ktorým dnes ľudstvo čelí. Po celom svete sú inteligentní ľudia veľmi znepokojení, rozrušení, úzkostní a pýtajú sa: „Prečo sme tu?“

Z pohľadu vedy sa zdá, že sme tu zrejme náhodne, a ak sme tu náhodne, potom sme nepotrební; potom to, či tu sme alebo nie, nehrá žiadnu rolu. A pokiaľ je to jedno, potom náš život stráca akýkoľvek zmysel: a preto na celom svete vládne klíma bezvýznamnosti. Celé sa to začalo pred sto rokmi Nietzscheho vyhlásením, že Boh je mŕtvy. Stal sa hovorcom celého súčasného myslenia.

Ak je Boh mŕtvy, potom je život nezmyselný, lebo Boh predstavuje jedinú možnosť, že by to mohlo mať nejaký význam, nejaký zmysel. Boh jednoducho znamená zmysel. Život je zmysluplný – to je celý význam Boha.

5. DEŇ

O nič sme neprišli. Boh sa nestratil, a preto ho nemusíme hľadať. Len sme zabudli; je to len otázka spomienky. Tá je tam, v najhlbšom jadre nášho bytia. Nazvite ju pravda, Boh, blaženosť, krása: všetky tie veci označujú rovnaký fenomén. V našich bytostiach je niečo večné, niečo nesmrteľné, niečo božské.

Musíme len vojsť hlboko, ponoriť sa hlboko do svojej vlastnej bytosti a uvidieť, uvedomiť si, rozoznať. Preto táto cesta nie je naozaj cestou. Nikam nemusíme chodiť; máme jednoducho len ticho sedieť a byť.

6. DEŇ

V okamihu, keď nie ste plní seba, ste plní Boha. Pamätajte, nemôžete byť naraz plní oboch. Stále znova si pripomínajte: nemôžu vo vás existovať

obe možnosti naraz: ste tam buď vy, alebo Boh. A len hlúpy človek si vyberie sám seba. Vyberte si Boha: nechajte svoje ego zmiznúť. Zabudnite na seba ako na entitu oddelenú od existencie a práve v tomto zmiznutí sa znovuzrodíte.

Je to veľmi paradoxný stav: v okamihu, keď ste prázdni, nenaplnení sebou, stávate sa plnými, po prvýkrát úplne, navýsost preplnenými, nevyčerpatelne plnými.

Ego je len tieň, nemá žiadnu vlastnú podstatu. Je to sen, nie realita. Odstráňte tieň, aby ste sa dotkli podstaty. Odstráňte to, čo je falošné, aby ste mohli dosiahnuť to skutočné. Učím tu len to, ako sa vyprázdniť, ako byť „prázdny seba“, aby ste mohli byť plní Boha. A tá plnosť je naplnením.

7. DEŇ

Učili nás byť nepriateľmi existencie, učili nás ideológiami negatívne naloženým voči životu a dialo sa to tak dlho, že sa to stalo súčasťou našej krvi, kostí, kostnej drene. Nemilujeme život, nenávidíme ho a takzvané náboženstvá učia ľudí o tom, že život je trest, že sme ním potrestaní za prvotný hriech.

Život nie je trest, je to odmena, je to dar. Naplno sa s ním spriateľte. V momente, keď sa začnete priateľiť so životom, budete prekvapení tým, aký je krásny, aký je poetický, aký je muzikálny. Len čo prestanete negovať a vo vašom vnútri sa usídlí niečo pozitívne, otvoria sa tajné dvere, život vám začne odhaľovať svoje tajomstvá. Tieto tajomstvá môže odhaliť len priateľom; nemôže ich odhaliť komukoľvek, nemôžu sa zverejniť. Iba vtedy, keď nadviažete so životom hlboký, priateľský vzťah, otvorí vám svoje srdce. Práve cez toto otvorenie spozná človek, čo je pravda, čo je láska, čo je blaženosť, čo je existencia.

8. DEŇ

Človek musí byť absolútne prázdny, len vtedy sa v ňom vytvorí priestor, do ktorého môže zostúpiť Boh. A my sme všetci takí plní hlúposťou, takí plní odpadom, že aj keby Boh chcel vstúpiť, nenájde v našom vnútri žiadne

miesto. Naše čaše sú plné. Nezmesť sa do nich už ani jediná kvapka. Musíme svoje čaše celkom vyprázdniť. Toto je celý proces sannjásy: vyprázdniť sa od seba, vyprázdniť sa od všetkých myšlienok, túžob, spomienok, nádejí, očakávaní – jednoducho proces vyprázdňovania.

V okamihu, keď ste absolútne prázdni a vo svojom vnútri nevidíte nič, sa zrazu všetko stane svetlom. Odrazu vo vašej bytosti rozkvitnú tisíce kvetov. Naplní vás vôňa a hudba, taká hudba, akú ste nikdy predtým nepočuli, vôňa, s akou ste sa na zemi nestretli. A táto skúsenosť vás oslobodí, oslobodí od života, oslobodí od smrti, oslobodí od samotného času. Stanete sa súčasťou večného toku existencie.

9. DEŇ

Ak človek neobjaví sám seba, zostane len prostriedkom. V okamihu, keď človek objaví sám seba, nájde cieľ.

Vonkajšok vašej bytosti predstavuje prostriedky: telo, myseľ, srdce. Využite ich všetky, aby ste dosiahli svoje najvnútornejšie jadro, úplný stred – a to je cieľ. Kto ho nájde, nájde všetko, čo treba nájsť. Kto ho spozná, spozná všetko. Kto ho dosiahne, dosiahne božskosť.

10. DEŇ

Život je vždy nový, myseľ je vždy stará. Život nie je nikdy starý, myseľ nie je nikdy nová. Preto sa nikdy nestretnú, nemôžu sa stretnúť. Myseľ sa pohybuje smerom dozadu, život sa pohybuje smerom dopredu. Takže tí, ktorí sa snažia žiť život prostredníctvom mysle, robia jednoducho niečo tak nesmierne hlúpe, že v deň, keď zistia, čo si spôsobovali, nebudú môcť uveriť, že mohli byť takí hlúpi, takí smiešni a takí absurdní.

Život možno spoznať len prostredníctvom stavu bez mysle. To je meditácia: dať myseľ bokom, byť bez myšlienok. Byť len ticho – v mysli sa nepohne ani jediné slovo, nie je tam žiadna premávka, všetko je prázdne, pokojné, tiché. Potom ste odrazu v kontakte so životom a spoznáte jeho nesmiernu sviežosť, jeho oslobodzujúcu sviežosť. To je božskosť, to je nirvána. Žiť život v jeho úplnosti, poznať život v jeho absolútnej sviežosti znamená byť blažený, byť v mieri.

11. DEŇ

Diamant je vo vnútri a my sme vonku. Je súčasťou našej bytosti, ale hľadáme ho všade inde, len nie tam: preto to nešťastie, preto tá frustrácia, preto to zúfalstvo.

Pozrite sa dovnútra, pozrite sa do seba a kráľovstvo Božie bude vaše. Nikdy sme ho nestratili ani na jediný okamih. V skutočnosti, aj keď sa ho chceme zbaviť, nemôžeme, je to samo naše bytie. Ale my sme sa stali žobrákmi z vlastného rozhodnutia, pre vlastnú hlúposť. Zabudli sme, ako sa číta jazyk vnútorného Písma, a hľadáme vo Védach, Koránoch a Bibliách... Stanú sa z nás veľkí učitelia, ale nebudeme bohatí; zostaneme stále rovnako chudobní. Bohatstvo prichádza len jediným spôsobom, a to skrze vstup dnu; tam je tá baňa, ten poklad, ten nevyčerpatelný poklad.

Obráťte sa dnu, naladte sa a potom príde veľká radosť – nekončiaca. Život má význam až potom, nikdy nie predtým. Život je *životom* až potom, nikdy nie predtým.

12. DEŇ

Pripravte cestu, ktorou môže existencia vstúpiť; buďte pripravení prijímať slnko, svetlo. Jediné, čo je potrebné, je stávať sa čoraz vedomejším, byť čoraz menej v mysli a čoraz viac mimo mysle, sledovať ju a nezapájať sa. Stačí sa stať oddeleným pozorovateľom. To je presný význam slova extáza – stáť vonku.

Naučte sa stáť mimo mysle a naučíte sa všetko, čo sa dá naučiť. Všetky náboženstvá učia, rôznymi spôsobmi, v rôznych jazykoch, len jedno tajomstvo: ako stáť mimo mysle. A deň, keď v tom uspejete, bude tým najúžasnejším dňom vo vašom živote. V ten deň sa znovuzrodíte. V ten deň už nebudete súčasťou fyzického sveta, stanete sa súčasťou existencie.

13. DEŇ

Ak dokážeme vidieť krásu, ak dokážeme zažívať radosť, tanec hviezd a stromov a vetra a dažďa, nebudeme klásť hlúpe otázky ako: „Čo je Boh?“

a „Kde je Boh?“ a „či Boh existuje alebo nie?“ Budeme vedieť, že táto krása je Boh, že táto nádhera je Boh, že tento tanec, táto slávnosť je Boh.

Celý môj prístup spočíva v tom, aby ste sa stali vnímavejšími voči krásam prírody, života, existencie, pretože to je jediný platný spôsob, ako si začať byť vedomými Boha. Neexistuje iná cesta.

Nikdy neexistovala a nikdy nebude existovať.

14. DEŇ

Najdôležitejšia vec, ktorú si musíme v živote pamätať, je, že Boh nás miluje, že nás neopustil, že k nám nie je ľahostajný, že na nás neustále myslí, že mu na nás záleží.

Čím hlbšie táto myšlienka vstúpi do vášho srdca, tým lepšie, pretože keď začnete čoraz viac cítiť božiu lásku, budete schopní milovať druhých. Tak sa stávame schopnými milovať; ak sme milovaní, dokážeme milovať, ak nie sme milovaní, nevieme, ako milovať, nevieme, čo je láska.

Z dnešného sveta sa láska vytráca, pretože sa z neho vytratil Boh. Obloha je prázdna. Kedysi bola plná lásky. Po stáročia sa ľudia modlili s pohľadom upretým k nebu. Pozdvihovalo ich to, cítili, ako ich zalieva láska, ako na nich prší a sprchuje ich. Dojívalo ich to a dotýkalo sa ich to, pretváralo ich to. A potom mohli milovať iných, pretože keď máte lásku, môžete ju dávať druhým. Ako ju môžete dávať druhým, pokiaľ ju sami nemáte? A jediný zdroj, z ktorého ju možno čerpať, je Boh, pretože je jediným jej nevyčerateľným zdrojom.

15. DEŇ

Host' je neustále pripravený vojsť, ale nie je tu hostiteľ. Je niekde inde, sníva, túži... Nikdy nie je doma, nikdy nie je tu a teraz – je buď v minulosti, alebo v budúcnosti.

Sú len dva spôsoby, ako sa dá zablúdiť: stratiť sa v tom, čo sa už stalo, alebo v tom, čo ešte len príde. Minulosť a budúcnosť sú jediné dva spôsoby, ako uniknúť z prítomnosti. A Boh pozná len jeden čas. Nepozná sa ani s minulosťou, ani s budúcnosťou: jediný čas preňho je ten prítomný

– a my v prítomnosti nikdy nie sme. Hostiteľ naďalej klope, no nemôže nájsť Boha, pretože ho hľadá v minulosti, v budúcnosti. A Boh aj naďalej klope, no nemôže nájsť hostiteľa, pretože ho hľadá v prítomnosti a tam hostiteľ nikdy nie je.

16. DEŇ

Úplne sa odovzdajte existencii: už žiaden boj, už žiadne konflikty, už žiadne súkromné ciele. Nechajte celok, nech vás ovládne, nech vás vedie. Potom, nech vás zavedie kamkoľvek, bude to dobré, a nech vás postaví pred čokoľvek, bude to dobré.

Samotný človek nedokáže konať správne, vždy bude konať nesprávne. To správne sa stane len vtedy, keď človek dovolí existencii pôsobiť prostredníctvom neho.

Takže dovoľte existencii, aby pôsobila vaším prostredníctvom. Dôverujte. Ak celý tento vesmír funguje tak nádherne, prečo by sa nemohol postarať o vás? Prečo by ste sa mali o seba obávať, strachovať? Žiaden ružový ker sa nestrahuje, ani žiaden vták, žiadne zviera, žiadna hviezda. Len tá hlúpa ľudská myseľ vytvára toľko obáv – a dôvodom je jednoducho jej presvedčenie, že je oddelená. Prirodzene, ak ste oddelení, potom je všetko trápenie vaše: ak nie ste oddelení, celok sa o vás postará.

17. DEŇ

Keď sa človek hlboko odovzdá celku, dôsledkom je blaženosť. Je to vedľajší produkt; je to odmena, ale nevyhnutná odmena. V prostredí človeka, ktorý sa odovzdal, sa nachádza obrovská blaženosť, vo vnútri aj vonku. Nepozná nič iné, žiadnu inú príchuť, len príchuť blaženosti.

Sannjása sa musí stať začiatkom odovzdania sa. Na začiatku sa, samozrejme, vzdávame len váhavo, kalkulujeme, robíme to po kúskoch. Človek pozoruje, čo sa stane – ak sa odovzdám do takejto miery, čo sa stane? Ale spolu s tým, ako sa odovzdávate, začínate otvárať okná k hviezdnej oblohe a potom sa skôr či neskôr dokážete vzdať všetkého. V okamihu, keď sa vzdáte všetkého, všetko dosiahnete. Je to paradox; v okamihu, keď všetko odovzdáte existencii, získate všetko, po čom ste vždy túžili. Ale

toto víťazstvo neprichádza prostredníctvom boja, prichádza cez lásku a dôveru.

18. DEŇ

Hľadajte božskosť cez krásu, cez krásu všetkého. Začnite ju skúmať. Uctievať krásu, radujte sa z krásy. A keď uctieвате krásu a radujete sa z nej, začnete byť krásni. Pravda a dobrota budú nasledovať. Ak sa vám podarí dosiahnuť jednu z týchto troch vecí, ďalšie dve sa pridajú automaticky.

19. DEŇ

Kedykoľvek budete mať čas, v ktoromkoľvek okamihu, uvoľnite sa a vstúpte dnu. Zabudnite nachvíľu na celý svet, akoby neexistoval. Myšlienka, že svet je tvorený len ilúziami, že je vytvorený z rovnakej hmoty, z akej sú vytvorené sny, je jednou z dávnych stratégií. Nejde o to, že by skutočne *bol* iluzórny, je to len prostriedok. Myslite na to len preto, aby ste mohli vojsť dovnútra: nie je potrebné zaoberať sa svetom. Úplne naňho zabudnite, nechajte ho zmiznúť a vojdite do svojej samoty. Práve tam nájdete zdroj blaženosti.

20. DEŇ

Ak nie sme požehnaním pre existenciu, nemôžeme byť požehnaní. Musíme si to zaslúžiť, musíme toho byť hodni, a jediný spôsob, ako si to zaslúžiť, je stratiť sa v láske k existencii.

Náboženstvo nie je nič iné než milostný vzťah s existenciou. Nie je to rituál; nemá nič spoločné s kostolmi, chrámami a mešitami a nemá nič spoločné s Védami, Koránom a Bibliou. Má celkom iný význam: zosobá-šite sa s existenciou. Ste zamilovaní do hviezd a stromov a hôr a oblakov, pretože sú to rôzne priestory existencie. Ste zamilovaní do ľudí a zvierat – ste jednoducho zamilovaní do všetkého, čo existuje.

Ak je toto možné, dostane sa vám veľké požehnanie, veľká sprcha radosti z priestoru, ktorý nás presahuje: budete sa kúpať v blaženosti.

21. DEŇ

Pokora neznamená menej ega, znamená jednoducho úplnú neprítomnosť ega. A v okamihu, keď dáte ego celkom bokom a odhodíte ho, láska začne kvitnúť, ako keby vo vás odrazu nastala jar. A vo vašej bytosti nie je len jeden kvet, sú tam tisíce kvetov. Tá vôňa je úžasná.

Práve pre túto skúsenosť jari, kvetov a nekonečnej vône Ježiš nazval Boha „láskou“. Priblížil sa k definícii Boha viac než ktokoľvek iný pred ním. „Boh je láska“ jednoducho znamená, že Boh je len pre tých, ktorí sú plne pripravení riskovať stratu svojho ega. Keď človek príde o ego, nestratí nič, s výnimkou svojho utrpenia, temnoty a smrti. Všetko, čo s nami nie je v poriadku, sa nás týka len preto, že máme ego. Ego je jediný problém a strata ega jediné riešenie.

22. DEŇ

Raj nie je niekde inde. Raj sa nedá nájsť na mape. Nie je na nebesách nad oblakmi; je vo vás. A nie v nejakom inom čase, po smrti. Je vo vás práve teraz. Ste z neho stvorení, takže ho nemusíte hľadať a usilovať sa ho nájsť niekde inde.

Je len potrebné uvoľniť sa a byť v sebe; ponoriť sa hlboko do vlastného bytia, až tak hlboko, že celý svet zmizne, akoby pre túto chvíľu neexistoval. Takže bude existovať len vaše vedomie. Celá existencia sa stáva neexistujúcou a práve váš život je všetkým. Jeho čistota... To, že nie je ničím kontaminovaný. Vo vašom zrkadle sa nič neodráža. Vaše vedomie je jednoducho čisté, bez akýchkoľvek poryvov, bez akéhokoľvek vlnenia. V tom okamihu človek objaví, čo je raj.

Nikde vonku sme ho nestratili, neboli sme vyhnaní z raja. V našom vnútri už existuje, vždy v nás existoval, ale my sa do svojho vnútra nikdy nepozeráme. Stále smerujeme svoj pohľad von, a preto aj naďalej prehliadame svoje vlastné poklady, svoje vlastné kráľovstvo Božie.